

Sygn. akt II K 847/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 09.02.2018r.

sprawy **A. S.**, urodz. (...) w O.

syna J. i H. z d. W.

oskarżonego o to, że: w dniu 26 sierpnia 2017 roku w L., woj. (...) na ulicy (...) prowadził pojazd mechaniczny marki H. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, I badanie 0,91 mg/l, II badanie 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu; -

tj. o czyn z art.178a§1kk

orzeka:

oskarżonego A. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art.178a§1kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł (piętnaście); -

- na podstawie art.42§2kk i art.43§1kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat; -

- na podstawie art.43a§2kk zasądza od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; -

- na podstawie art.63§4kk na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26.08.2017r. do 09.02.2018r.; -

- na podstawie art.627kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 295 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć) tytułem kosztów sądowych w tym 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 847/17

## UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 sierpnia 2017 roku około godz. 15:30 oskarżony A. S. udał się do swojego znajomego zamieszkałego w M., gdzie pojechał motocyklem marki H. (...) o nr rej. (...). Przejeżdżając przez L. na ul. (...) na wysokości numeru

(...), oskarżony stracił panowanie nad pojazdem i uderzył w drewnianą ławkę zainstalowaną na znajdującym się tam przystanku autobusowym.

W tym czasie rejon ulicy (...) w L. był patrolowany przez policjantów z KPP L., tj. sierż. szt. R. S. oraz st. post. P. S.. Parkując radiowóz na parkingu przy Starostwie Powiatowym w L. obaj policjanci zauważyli przejeżdżający obok z dużą prędkością w/w motocykl. Następnie, gdy stracili pojazd z pola widzenia, to usłyszeli dźwięk uderzenia i postanowili to sprawdzić. Na miejscu kolizji funkcjonariusze dokonali zatrzymania oskarżonego i przekazali go przybyłym w tym czasie policjantom z (...) w L.. Następnie A. S. został przebadany na urządzeniu (...) nr fabryczny (...), na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone badania wykazały u oskarżonego: 0,91 mg/l (I badanie – godz. 16:06), 0,90 mg/l (II badanie – godz. 16:10) alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie zostało przeprowadzone sprawnym urządzeniem posiadającym świadectwo legalizacji (k.4).

A. S. posiada uprawnienie do kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym oraz nie był dotychczas karany.

Powyższe stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: P. S. (k.68, 8-9), R. S. (k.25-26), częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonego A. S. (k.67, 22), jak również na podstawie dowodów w postaci (k.1-2, 28 notatki urzędowej, (k.3-4) protokołu użycia alkometru, (k.5, 6) protokołu oględzin, (k.7) szkicu, (k.14, 49) karty karnej, (k.50) danych z ewidencji kierowców

Oskarżony A. S. wprawdzie początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania dalszych wyjaśnień. Jednakże będąc przesłuchiwany na rozprawie oskarżony stwierdził, że się przyznaje i jednocześnie potwierdził, że w dniu 26.08.2017r. prowadził motocykl w stanie nietrzeźwości, jak również nie kwestionował wyników badań.

#### Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. S., gdyż w całości korespondują one z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym, zwłaszcza z zeznaniami świadków R. S. oraz P. S..

Sąd nie miał wątpliwości, że w dniu 26.08.2017r. oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości, jechał motorem w ruchu lądowym, do czego zresztą sam się przyznał. Wszystkie te okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka P. S., jak i R. S.. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom w/w świadków, gdyż ocenił jego jako logiczne, precyzyjne. Obaj policjanci to osoby postronne, na miejscu zdarzenia znaleźli się wykonując czynności służbowe i tym samym, nie posiadali żadnego interesu w tym by obciążać oskarżonego ponad jego rzeczywiste działanie. Wszystkie te okoliczności powodują, że w ocenie sądu, zeznania te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Okoliczność, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości w sposób jednoznaczny wynika z protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego typu (...). Same badania zostały przeprowadzone w sposób prawidłowy, a czynność ta została należycie udokumentowana. Badania zostały przeprowadzone na sprawnie działającym urządzeniu o czym świadczy świadectwo legalizacji i w tych okolicznościach jego wyniki nie budzą żadnych wątpliwości.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia ujawnionych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych nie była przedmiotem zarzutów stron, ani też nie wzbudziła wątpliwości sądu.

Reasumując, w ocenie sądu, wina oskarżonego A. S. nie budzi żadnych wątpliwości. Oskarżony swoim czynem wyczerpał dyspozycję art.178a§1kk, gdyż dniu 26.08.2017r. w L. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki H. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,91 mg/l i 0,90 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. A. S. jest dorosłym człowiekiem i powinien zdawać sobie sprawę z tego, że alkohol osłabił jego koncentrację i zdolność szybkiego reagowania. Decydując się na kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, oskarżony spowodował zagrożenie w ruchu lądowym i miał przy tym pełną świadomość, że narusza obowiązujące normy prawne. Należy w tym miejscu także wskazać, że przestępstwo określone w art.178a§1kk może

być popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Tym samym, powyższe znamię zostało także spełnione działaniem oskarżonego, który poprowadził pojazd na w/w drodze publicznej.

Kodeks karny za popełnienie przestępstwa stypizowanego w art.178a§1kk przewiduje sankcję w postaci kary grzywny, kary ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Dokonując wyboru kary, spośród wskazanego katalogu kar, sąd uznał za najbardziej adekwatną karę grzywny. W tym względzie, sąd pośrednio kierował się treścią art.58kk, który zawiera zasadę preferencji kar nieizolacyjnych. Oznacza to, że bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny "nie może spełnić celów kary" (por. uchwała SN z dn.30 X 1979 r., sygn. akt VII KZP 31/77, OSNKW 1979, nr 7, poz. 77). Wyrokując w niniejszej sprawie, sąd doszedł do przekonania, że karą współmierną do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego będzie najłagodniejszy rodzaj kary, czyli kara grzywny. Kara ta winna spełnić swe cele zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, tj. uświadomić A. S., że nie ma przyzwolenia i społecznej akceptacji na wyżej opisane zachowanie. Sąd miał na uwadze także względy prewencji ogólnej, to jest fakt, że przestępstwo popełnione przez oskarżonego jest popełniane często, wręcz nagminnie na terenie własności tutejszego Sądu.

Przystępując do wymiaru kary za popełnione przestępstwo, sąd kierował się dyrektywami zawartymi w treści art.53§1 i 2kk oraz art.33kk Biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, sąd kierował się w szczególności właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonego, a także jego dotychczasowym sposobem życia. Sąd wnikliwie rozważył wszelkie okoliczności mogące wpłynąć na wymiar kary zarówno te łagodzące jak i obciążające. Jako okoliczność łagodzącą sąd wziął po uwagę to, że oskarżony poruszał się drogą publiczną w sobotę po południu, gdzie natężenie ruchu w tym czasie nie było już duże. Poza tym A. S. nie był dotychczas karany (k.49), jak również nie widnieje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k.50). To dowodzi, że do dnia zdarzenia oskarżony prowadził ustabilizowany tryb życia, a przedmiotowy występki miał jednorazowy charakter. Z tym, że sąd był także zobligowany do uwzględnienia na niekorzyść A. S. to, że decydując się na kierowanie pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu, spowodował on realne zagrożenie w ruchu lądowym i miał przy tym pełną świadomość, że narusza obowiązujące normy prawne. Jest tylko korzystnym zbiegiem okoliczności, że w trakcie kolizji na przystanku nikogo wówczas nie było. W tej sytuacji, mając na uwadze powyższe rozważania, sąd uznał, że kara grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 15 zł, będzie karą, która spełni pokładane w niej cele. Ilość i wysokość stawek dziennych grzywny została ustalona przy uwzględnieniu dochodów oskarżonego. Wprawdzie A. S. powoływał się na trudną sytuację majątkową, jednakże przy określeniu wysokości kary grzywny sąd wziął także pod uwagę jego możliwości zarobkowe. Oskarżony deklarował dochody w wysokości 2800 zł. Nie można także pominąć faktu, że z samej definicji kary wynika, że musi ona stanowić pewną dolegliwość dla sprawcy przestępstwa.

Stosownie do dyspozycji art.42§2kk, sąd orzekł także wobec oskarżonego obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym przez minimalny okres 3 lat. Zgodnie z treścią art.43§1kk, zakaz ten orzeka się w latach, przy czym dolna granica to 3 lata. W ocenie sądu, w przypadku oskarżonego zasadne jest stosowanie tego środka karnego przez okres 3 lat, z powodu ilości stwierdzonego alkoholu w wydychanym powietrzu. Czas trwania zakazu, zdaniem sądu, pozwoli A. S. na zmianę postawy, na przemyślenie swojego dotychczasowego zachowania, a w konsekwencji spowoduje, że nigdy w przyszłości nie będzie on poruszał się w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości.

Zgodnie z treścią art.43a§2kk w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art.178a§1kk sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art.39 pkt.7kk na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości co najmniej 5.000 zł do 60.000 zł. Uwzględniając powyższe ustalenia, sąd uznał, że kwota świadczenia w minimalnej wysokości będzie wystarczająca.

W tym miejscu, odnosząc się do wniosku oskarżonego o warunkowe umorzenie postępowania, kierując się wyżej przedstawionymi okolicznościami, sąd nie stwierdził żadnych podstaw do jego uwzględnienia. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, tylko wówczas, gdy spełnione są dwa podstawowe warunki, tj. wina i społeczna

szkodliwość czynu nie są znaczne (art.66§1kk). A. S. powołuje się jedynie na fakt, że się przyznał się, wyraził skruchę oraz zasadniczo nie ma celu w jego karaniu, ponieważ natężenie ruchu w czasie zdarzenia nie było duże, a fakt, że jechał wówczas motocyklem to bardziej stworzył zagrożenie dla siebie niż dla innych uczestników ruchu oraz przejechał jedynie około 3 kilometry nim doszło do kolizji. Jednakże te okoliczności nie decydują o stopniu winy i społecznej szkodliwości czynu. O stopniu społecznej szkodliwości czynu decydują znamiona określone w art.115§2kk. Są to okoliczności zarówno natury przedmiotowej (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia), jak i podmiotowej (postać zamiaru albo brak zamiaru dokonania czynu zabronionego, motywacja sprawcy). Tym samym A. S. nie wskazał żadnej okoliczności, która mieściłaby się w katalogu umniejszających winę. Ogólnie ujmując tę kwestię, to w/w okoliczności są niejako pochodne względem okoliczności wyłączających winę. Stopień winy (zawinienia) determinują: rozpoznawalność sytuacji oraz jej prawnej oceny, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcia decyzji o postąpieniu zgodnym z prawem, zdolność do pokierowania zachowaniem (szerzej zob. P. Kardas, J. Majewski, *Odwóch...*, s. 77). W ocenie sadu, motywacja oskarżonego niczym nie różniła się od motywacji innych sprawców tego typu przestępstw. Decyzja o jeździe motocyklem w stanie nietrzeźwości, nie wynikała z jakichś wyjątkowych okoliczności, które w przekonaniu A. S. wymagały niejako natychmiastowej reakcji, niezależnie od jego stanu. Po prostu chciał się udać do kolegi w celu naprawy w/w pojazdu i dlatego mimo że wcześniej wypił alkohol i wiedział, że motocykl jest uszkodzony. Czyli oskarżony stwarzał zagrożenie nie tylko z powodu stanu w jakim się znajdował, ale także z powodu uszkodzonego motocykla, którym i tak zdecydował się jechać. Nie ma także żadnych podstaw do tego, aby przyjąć, że A. S. miał jakieś problemy z rozpoznawalnością sytuacji i z jej prawną oceną. Te kwestie zostały już wyżej omówione z tym, że należy także podnieść, że wobec osoby mającej prawo jazdy można wymagać znajomości prawa o ruchu drogowym, zwłaszcza w tak podstawowym zakresie jak zakaz poruszania się pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości.

Na podstawie art.627pkp sąd zobowiązał A. S. do uiszczenia kosztów sądowych, które po zsumowaniu wyniosły 295 zł, w tym 225 zł stanowi opłata.